pag. 112.

pag. 113. (6x).

Helme kihelkonnast

Saatnudud: Jaan Soots. Saadud Weebr. 1897.

VI. 1.

№ 1. 1. Wanapagan tahtan endäle kah ütte poissi kaubelde. Ta lännu tedä ütte kõrtsi kaupleme. Küll ta otsin, aga ei ole leidän parajet; mõni ollu liig suur, sedä ta ei ole julgun wõtta, et sie tast üle saa, mõni ollu liig wäike, sedä ta ei ole julgun wõtta, et sie ei jõwwa tüöd tetä. Wümäte leidän ta ütte paraje wäheliku. Ta kutsun ta endä manu ja küsinu: „Kuule, mis õige su nimi om?" Hans: „Mu nimi om Hans (Ants), mõnijagu kutswa mu kawales Hansus wai wäikses Hansus." Wanapagan: „No kas tahat mulle poisis tulla?" Hans: „Misperäst mitte, mul üts puha kelle man ma teeni, kui ma aga süwwä ja rööwast saa." Ja wanapagan kaubelnu Hansu endäle poisis ää suwe- ja talwerööwaste iest ja raasikse sohiwillä-maa iest.

Nüüd wõttan wanapagan endäle üte tüki maad ja nakanu tedä põllus tegeme. Et aga maal mõts pääl kasunu, sis nakanu ta puid juurdege üles kakma ja käsken Hansul kah kakku. Hans aga ei ole kakkun. Wanapagan küsinu: „No misperäst sa ei kakku?" Hans wastu: „Ma kakussi küll, aga na lääwä purus; ma suku ninda tassa kakate ei saa, et na purus ei lää." Wanapagan: „No ää küll, kui na purus lääwä, sis ärä kakku."

Nüüd ollu üts õige suur kuus. Wanapagan kakanu ta üles ja käsken Hansul kodu wedäde, esi lubanu wiel takst tõugate. Hans ütelnu: „Ei, peremies iks ihen, pois taka, mine sina ette, mia tõuka takst." Wanapagan lännu. Hans aga roninu kuusele ladwa pääle ja lasken wanapaganel wedäde. Raasikse a'a peräst nakanu Hans lugeme: „Üts, kats, kolm, j. n. e." Wanapagan küsinu: „Mis sa sääl loet?" Hans: „Pühajüri kutsikit." — Kaugel na om? — „Om iks üts puol wersta."